
УДК 811.161.2(477)(06)

ПЕРШИЙ ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ ФОРУМ МОЛОДИХ УЧЕНИХ (21–23 квітня 2010 року, м. Київ)

Всеукраїнський лінгвістичний форум молодих учених «Українська мова у ХХІ столітті: традиції і новаторство» відбувся в Києві 21–23 квітня 2010 року. Його організували Інститут української мови НАН України та Рада молодих учених ІУМ НАНУ. Співорганізаторами Форуму виступили Національна академія наук України, Інститут мовознавства ім. О.О. Потебні НАН України, Український мовно-інформаційний фонд НАН України, Інститут філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка, Інститут української філології національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова.

У роботі Форуму взяли участь науковці та фахівці в галузі лінгвістики — аспіранти й докторанти, студенти вищих навчальних закладів, провідні лінгвісти, представники наукових товариств, а також викладачі української мови України, Росії, Хорватії, Німеччини. Всього 200 учасників. Форум об'єднав інтелектуальний потенціал молоді, яка, спираючись на традиції і досвід своїх учителів та наставників, прагне розширити горизонти сучасної лінгвістики, і відомих мовознавців, які у форматі майстер-класів та круглих столів поділилися своїм науковим досвідом, професійною майстерністю, творчими планами.

Відкриваючи Форум, директор Інституту української мови НАН України, доктор філологічних наук, професор **П.Ю. Гриценко** наголосив на тому, що надзвичайно широкою є географічна палітра зібрання

© Н.О. ЯЦЕНКО, 2010

молодих науковців — вони прибули з різних куточків України, а також із Німеччини, Росії та Хорватії. Тому розмова про проблеми української мови набуде ширшого контексту. Мета Форуму — насамперед розставити акценти в дослідницькій парадигмі з орієнтацією на майбутнє, тому що саме молодим науковцям творити і відстоювати українську мову в XXI ст.

Член Президії АН України, академік-секретар Відділення літератури, мови і мистецтвознавства НАН України, директор Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка, академік **М.Г. Жулинський** зачитав привітання президента АН України академіка **Б.Є. Патона** учасникам Форуму, в якому наголосив на тому, що саме молодь визначатиме наукові пріоритети XXI століття і, спираючись на найкращі традиції й досвід своїх наставників, буде поглиблювати наукове пізнання мови.

Із вступним словом на відкритті Форуму виступили:

М.Г. Жулинський, академік НАН України, академік-секретар Відділення літератури, мови і мистецтвознавства НАН України, директор Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка, який висловив упевненість у тому, що в майбутньому такі лінгвістичні форуми будуть відбуватися тут, в Україні, в Києві, ще з ширшим залученням мовознавців з інших країн. Сьогодні Україна перебуває в складному становищі. Ми розуміємо, що глобалізація випробовує на міцність і цивілізації, і нації. Для України як молодої держави надзвичайно важливо налагодити плідні зв'язки з іншими державами, з іншими націями. В Україні повинні досягти того рівня самоусвідомлення, що українська мова — це мова державна, це фактор консолідації українського суспільства; українська мова — це чинник самоідентифікації українців.

В.А. Смолій, академік, директор Інституту історії НАН України сказав, що консолідація молодої спільноти, яка займається вивченням складних проблем мови, любить мову, — це надзвичайно важлива справа. Молодь, яка сидить у залі, в майбутньому справді буде вивчати проблеми українського мовознавства. Питання гуманітаристики, проблеми мовознавства, проблеми філософії української мови, проблеми історії повинні бути насамперед проблемами влади і проблемами держави. І це має бути потужним фундаментом потужних досліджень цих проблем. Знання здобувати важко. Щоб бути добрим фахівцем, бути визнаним, зробити добру кар'єру, кар'єру не лише тут, кар'єру і статус у європейській спільноті — потрібно вчитися, вчитися тяжко, системно.

В.А. Широков, член-кореспондент НАНУ, директор Українського мовно-інформаційного фонду НАНУ побажав успіхів у роботі Форуму, наголосивши на поєднанні в його гаслі традицій і новаторства. Сьогодні відбуваються дуже цікаві процеси: в 80–90-і роки минулого століття мова разом із гуманітарним статусом почала набувати статусу технологічного. Адже в сучасних інформаційних системах мова перетворюється і вже перетворилася на основний технологічний інструмент. І зараз потрібні знання про мову дещо не такі, які потрібні були в попередні епохи. Це ставить багато нових завдань

перед молодими дослідниками, продукує поняття лінгвістичної технології. В останні десятиліття з'явилися такі поняття як лінгвістичний корпус, корпусна лінгвістика, дослідження мови комп'ютерними методами — це не просто данина моді. Річ у тім, що зараз у нас відбуваються дві науково-технічні революції — електронно-комунікаційна і цифрова. І тут справді ми маємо велику конкуренцію, тобто кожна мова, кожна нація намагається в цьому новому інформаційному середовищі себе представити достойно і, як кажуть, завоювати достойне місце. Для цього потрібні не тільки бажання, не тільки самоусвідомлення необхідності це робити, а й різні засоби лінгвістичної технології. Ясна річ, що це потребує проведення дуже серйозних, дуже глибоких і, головне, дуже масштабних наукових досліджень мовної системи.

В.М. Брицин, доктор філологічних наук, професор, заступник директора Інституту мовознавства ім. О.О. Потебні НАН України у своєму виступі наголосив на тому, що програма Форуму охоплює надзвичайно широке коло питань, до розв'язання яких залучено як традиційні, так і новітні методи лінгвістичних досліджень, і побажав учасникам зібрання гарних вражень від наукового спілкування.

А.К. Мойсієнко, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри української мови Інституту філології Національного університету імені Тараса Шевченка звернувся до учасників Форуму словами видатного поета *“Молодий я, молодий, повен сили та одваги..”*. Ідея молодості — це те, що об'єднує всіх у цій залі. Творчість не лише у конкретних темах, зафіксованих кандидатськими дослідженнями, докторськими, — це значно ширше. Творчість — це завжди пошук і молодість, знову ж таки — це та енергія, яка сьогодні дає можливість творити по-новому, творити своє і творити на широких філологічних теренах.

А.В. Висоцький, директор Інституту української філології Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова, кандидат філологічних наук, професор передав сердечні вітання ректора Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова, акад. В.П. Андрущенка з нагоди українського Форуму молодих учених, молоді інтелігенції, українців, зокрема мовознавців. Доповідач зазначив, що ми сьогодні створюємо підґрунтя для розвитку наших студентів, які в подальшому стануть аспірантами, кандидатами і докторами наук.

У межах Форуму:

1) пройшли майстер-класи відомих учених — докт. філол. наук, проф., чл.-кор. НАНУ *С.Я. Єрмоленко*; докт. техн. наук, проф., чл.-кор. НАНУ *В.А. Широкова*; докт. філол. наук, проф. *П.Ю. Гриценка*; докт. філол. наук, проф. *Є.А. Карпіловської*; докт. філол. наук, проф. *Л.О. Ставицької*. Завершив роботу Форуму блискучий майстер-клас Народної артистки України *Р.С. Недашківської*;

2) виголошено стендові доповіді у форматі ретроспективної інтерактивної виставки науково-періодичних видань ІУМ НАНУ;

3) пройшли також засідання круглих столів: “Лінгвістичні технології в Україні. Комп’ютерна лінгвістика. Корпусна лінгвістика” та “Українсько-тюркські мовні взаємини у синхронії та діахронії”;

4) відбулася конференція “Українська мова в ХХІ ст.: традиції і новаторство”, під час роботи семи секцій якої виголошено 75 доповідей.

У дискусіях з актуальних питань сучасного мовознавства було порушено проблеми етимології та історії української мови, української ономастики, діалектології, лінгвогеографії, фонетики та фонології.

Ось лише окремі фрагменти з них.

Л. О. Лісова (Луцьк): “Прізвища як своєрідний шар лексики кожної мови відображають історію культури та ментальності народу, накопичують його матеріальний, культурний, історичний досвід. Особливо важливе значення для дослідників мають прізвища, похідні від назв професій, оскільки в них збереглися архаїчні, а часто і втрачені корені, вони містять важливу не лише для лінгвіста, а й для етнолога, історика інформацію про давно відмерлі промисли. Українські прізвища як незмінні спадкові найменування, що остаточно сформувалися ще два століття тому, репрезентують специфічну лексику того періоду, яка відображає матеріальний, культурний, історичний досвід суспільного середовища, в якому вона зародилася і функціонувала”.

Г. В. Сікора-Литвин (Київ): “У парадигмі бачення лінгвопортрета міста іманентною соціолінгвістичною проблемою виступає мовний етикет як часова та просторова категорія, яка є носієм цінної інформації щодо лінгвальних та екстралінгвальних процесів. Мовний етикет визначається загальною культурою спілкування і диференціює вживання традиційних локальних мовних ресурсів щодо комунікативних ситуацій, які відбуваються у певних комунікативних сферах функціонування, для яких важливими критеріями відмінності виступають соціальні характеристики самих мовців (соціальний статус, вік, рівень їхньої освіти й виховання), характер взаємин між комунікантами (ступінь їх знайомства і близькості), а також емоційність ситуації.

Мовний побут міста Львова розвивався в особливих історичних, соціальних і культурних умовах, зокрема — не лише на своєму рідному тлі (наддністрянському говорі південно-західного наріччя української мови), а й в умовах співіснування рідної української мови та державної польської мови. Саме тому мовному етикетові Львова притаманні польські риси, які у його структурі на сьогодні є органічними елементами.

Специфікою львівського мовного етикету беззаперечно можна вважати широке використання лексеми *прошу*. Висока функціональна навантаженість цієї лексеми та інших формул гречності з нею виявляється в тому, що вони побутують аж у 16 комунікативних ситуаціях:

Група етикетних формул із компонентом *прошу* є найяскравішим складником структури мовного етикету львів’ян, оскільки її вживання характеризується високою частотністю, багатством використання у різних комунікативних ситуаціях та сферах, а також розмаїттям стилістичних відтінків. Представлені моделі ввічливого спілкування

мають високі статусні характеристики у мовному просторі Львова та його довкіллі й визначаються мовцями різних соціальних прошарків як “зразкові”, “правильні”, “культурні”, “нормативні”.

Н.М. Біленька (Житомир): “Народна етика є системою правил та норм поведінки людини в усіх сферах її життя: у побуті, колективі, різних святкових обрядах та повсякденних життєвих ситуаціях. Усе, що оточувало людину, мало для неї величезне значення, а надто те, що стосувалося сімейно-родинної обрядовості. Кожна ситуація, у яку потрапляла людина, вимагала порад, настанов, життєвого досвіду. Поступово формувалася система усталених словесних формул та традиційних моделей людської поведінки, яка зміцнювалася і відшліфовувалася впродовж віків. Тому в ній відбиті світогляд та ідеологія, досвід і знання, сімейний та общинний уклад минувшини.

Важливу роль у формуванні й дотриманні норм поведінки відіграє звичаєве право. Зокрема, сільські громади коригували й регламентували суспільну, громадську, побутову, а також мовну поведінку своїх членів, зокрема поліщуків. Одним із таких стереотипів є сім'я, якій притаманні поведінкові ознаки стосунків між членами родини.

Мовноетикетні одиниці завжди були елементом доброї словесної магії українців. Посередництвом позитивно забарвлених формул звертань кодувався дружній, товариський тип симетричних взаємин між комунікантами, виявлялося шанобливе ставлення до особистості.”

Є.М. Пилипенко (Умань): “Авторитет письменників, громадських діячів другої половини XIX–початку XX століть, серед яких виділяємо постать І. Нечуя-Левицького, зумовив вироблення на основі їхніх творів літературної мови, що поступово стає загальнонаціональною. Ґрунтовне дослідження ідіолекту митця слова неможливе без з'ясування діалектної основи його мовотворчості, звернення до діалектного оточення, у якому формувалася мовна особистість письменника.

Увага до чинників формування мовної особистості породжує проблему відбору текстів для найповнішого лінгвістичного аналізу. В. Сімович, опрацьовуючи видання творів Кобзаря, робить висновок про те, що вивчати мову письменника варто не з передруків, а з рукописів чи текстів, максимально наближених до них. Думку про звернення до рукописних текстів як головного об'єкта лінгвістичного аналізу обстоює і П.Ю. Гриценко, який уважає, що варіант написаного автором тексту є “надійною вихідною інформаційною базою для вивчення ідіолекту”.

Тематика відбивала наукові досягнення як у традиційних галузях мовознавства (граматиці, морфології, словотворі, синтаксисі, стилістиці, лексикології, фразеології, термінології та ін.), так і в новітніх підрозділах лінгвістичного знання (соціолінгвістиці, дискурсознавстві, інтернет-комунікації, когнітивній, комп'ютерній, корпусній лінгвістиці тощо).

О.І. Петришина (Тернопіль): “У науковій парадигмі лінгвістичних досліджень останніх десятиліть чільне місце посідають розвідки,

присвячені релігійному стилю сучасної української літературної мови. Сучасна українська національна церква *de jure* — українськомовна. Проте *de facto* державна мова не є основною, монолітною мовою богослужінь в українських християнських храмах. Проблема церковного мововживання спричинена історичними реаліями, а її розв'язання залежить від рівня освіченості, національної свідомості, толерантності священнослужителів, прогресивності їх світської, громадянської позиції, від прагнення керівництва різних єпархій до конфесійного зближення та уникнення чвар на релігійному ґрунті. Першим вагомим кроком до такого порозуміння може стати діяльність міжконфесійної літургійної комісії для видань спільних перекладів богослужбових текстів, молитов тощо”.

О.А. Зозуля (Київ): “Сьогодні, у час активного розвитку новітніх інформаційних технологій, коли будь-яка інформація, у тому числі художні тексти, є доступною широкому загалу й поширюється з неймовірною швидкістю, не варто недооцінювати вплив мови художньої літератури на лексикон певної мовної спільноти, у нашому випадку — української. Окрім того, пошуки сучасними письменниками нових виражальних засобів мають вплив на розвиток образної системи сучасної поезії й прози, збагачують поетичний лексикон, визначають перспективи творення нових номінативних одиниць за певними словотвірними типами тощо”.

Л.Д. Малевич (Рівне): “У лінгвістичній науці на межі ХХ і ХХІ століть відбулися докорінні зміни, які полягають у тому, що мову почали розглядати не як самостійну, незалежну від людини систему, а як своєрідний антропологічний феномен. Розвиток термінології безпосередньо залежить від особистого внеску, етнокультурних орієнтирів, лінгвістичних інтенцій носіїв мови. Деякі з науковців були авторами цілих особистісних терміносистем — сукупностей термінів, відібраних за певними теоретичними принципами, відповідно організованих на формальному та семантико-поняттєвому рівні, якими вони послуговувалися в науковій, викладацькій діяльності. Як своєрідний різновид особистісних терміносистем можемо розглядати й галузеві словники окремих авторів.”

І.Є. Щедров (Первомайськ): “Упродовж останнього десятиліття ХХ і на початку ХХІ століття розвинувся та продовжує стрімко розвиватися багатомовний термінологічний ринок, що характеризується не лише конкретними поповненнями кількісного складу досліджуваної терміносистеми, а й якісними змінами в термінотворчих процесах. Розвиток сучасних інформаційних технологій і політико-економічні перетворення в Європі та світі є визначальними для сучасного етапу в історії людства, що окреслюється поняттям глобалізації. Глобалізація посилила міграційні процеси, які передбачають постійний взаємозв'язок між окремими особами, культурами та мовами. Необхідність детального вивчення української термінологіки зумовлюється тим, що, по-перше, сучасна вітчизняна термінологія ще не досить глибоко досліджена, по-друге, існує потреба багатоаспект-

ного аналізу всіх складників лексичної системи української мови, дослідження особливостей їх структури, взаємозв'язків та функціонування в різних мовних ситуаціях”.

Н.В. Кондратенко (Одеса): “Дослідження української політичної комунікації залишаються наразі актуальними з огляду на циклічність українського виборного процесу: останні п'ять років українці перебувають під постійним тиском політичної агітації та пропаганди. Політичний дейксис президентських перегонів мав два способи реалізації: по-перше, традиційне для політичної комунікації застосування займенників для репрезентації модифікацій опозиції *свій – чужий*; по-друге, – для створення, зміни та нашарування мотиваційних настанов реципієнтів через актуалізацію асоціативного зв'язку між неоднозначними та семантично визначеними елементами політичного тексту”.

О.І. Андрейченко (Сімферополь): “Сучасний політичний дискурс багатий на метафори, які образно характеризують суб'єктів політики, їхні погляди, дії. Використовуючи в сучасному політичному дискурсі метафоричну модель замість прямої номінації, автор має на меті спрямувати думку реципієнта в заданому напрямі, робить спробу нав'язати свою систему оцінок і поглядів. Метафоричні моделі використовуються як засіб маніпулювання свідомістю адресата сучасного політичного дискурсу. Загальною ознакою виявлених метафоричних моделей є негачія та агресивність. Зумовлено це не особливістю вихідної поняттєвої сфери, а реаліями політичного життя, добором тих емотивних смислів, яких потребує політична ситуація”.

А.А. Кісельова (Одеса): “Вивчення закономірностей формування та сприйняття іміджу на сьогодні є однією з актуальних проблем сучасної лінгвістики, але більшість відповідних розробок присвячено аналізу іміджевих характеристик політичних діячів. Імідж телеведучого як такий, його вербальна поведінка є максимально важливими умовами у формуванні ставлення глядачів до нього та для привертання уваги до медіатору, який він представляє, що, своєю чергою, увиразнює необхідність якнайретельнішої реконструкції мовленнєвих складників іміджу, виокремлення його найвпливовіших лінгвальних моделей, щоб оптимізувати іміджеві образи сучасного медіапростору”.

О.А. Кучерява (Одеса): “На сьогодні з-поміж основних підходів до вивчення тексту особливе місце посідає когнітивний напрям, теоретико-практичне підґрунтя якого визначає когнітивна психологія і когнітивна лінгвістика. Таким чином, закладену в художній текст змістово-концептуальну інформацію можна представити за допомогою системи зв'язків: текст – концептуальний простір тексту – індивідуально-авторська картина світу, які визначили підґрунтя концептуального аналізу художнього тексту. Концептуальний аналіз на матеріалі художнього тексту має подвійне спрямування: по-перше, дозволяє шляхом когнітивного моделювання заглибитись у семантичний простір художнього тексту, а отже, в ідейно-художній зміст твору, і по-друге, вивчати парадигми культурних концептів, мовні засоби їх вираження, динаміку розвитку й місце у творчості окремого письмен-

ника або письменників певної епохи, тексти, в яких розкривається додатковий зміст концепту, а також роль літератури в розвитку концептосфери національно-лінгвокультурної спільноти”.

Л.І. Дідун (Чернігів): “Однією з проблем, що розвивається в руслі когнітивної лінгвістики, є проблема прецедентності. Прецедентні феномени несуть у собі культурне навантаження, суму культурних знань представників тієї чи тієї спільноти, фіксуючи найзразковіші, показові ситуації з різних сфер життя. Увесь багаж феноменів культури під час його сприйняття віддзеркалюється в свідомості людини, де певним чином структурується, взаємопов’язується, систематизується. Так формується культурний простір — форма існування культури в свідомості людини. Прецедентні висловлювання в ролі заголовків газетних статей — це саме той випадок, коли в мінімальній кількості може сконцентруватися максимальна якість, сприяючи глибшому усвідомленню матеріалу, посиленню експресії й створенню ефекту новизни”.

Наголошено на крос-культурних аспектах комунікації, як на практиці, так і в методиці викладання української мови як іноземної.

П. Гількес (Мюнхен, Німеччина): “Українська мова як єдина державна мова України, що затверджено Конституцією, суттєво вплинула на мовну політику і мовне планування. Комунікація між державними установами, застосування української в парламенті і функції системи освіти як каталізатора в поширенні української мови дозволяють говорити про українізацію країни.

Вплив українознавства як важливого інструмента українізації і становлення нації відчувається в багатьох галузях суспільства. Відкрита і цікава освітня політика, мовне планування можуть збільшити вплив українознавства і врешті зацікавити і неукраїнців специфічно українськими темами й українською мовою”.

Г.П. Мацюк (Львів): “В умовах сучасної лінгвістичної парадигми розширюється предметна сфера досліджень і викладання загального мовознавства, інтеграційний напрям та навчальна дисципліна. Взаємодія “загальне мовознавство” — “часткове мовознавство” посилюється шляхом взаємодоповнення ідей. Розв’язання проблем, які виникають у взаємодії ідей загального мовознавства та української лінгвістичної традиції, має наукову та навчальну цінність: з одного боку, через збагачену палітру традицій поглиблюється узагальнена лінгвістична теорія (як універсальний компонент лінгвістичного знання), з іншого боку, зростає ефективність викладання питань загального мовознавства як навчальної дисципліни”.

Ж.Д. Горіна (Одеса): “Як відомо, саме вищі гуманітарні заклади освіти, де здійснюється реальний колообіг культури, віддзеркалюють реалії етнокультурних процесів в Україні, а отже, надалі визначатимуть усі головні перспективи національної освіти. Вітчизняні освітяни дійшли спільного висновку, що полікультурна освіта й виховання розширюють горизонти освітньої діяльності, культивуючи толерантність як норму моральної поведінки, прагнення взаємопорозуміння

з представниками інших расових, етнічних, конфесійних, мовних, культурних спільнот і надаючи навчально-виховному процесу національного характеру. Рідномовна освіта в Україні вимагає теоретико-методологічного переосмислення крізь призму полікультурно-мовного простору України”.

Є.В. Камінська (Донецьк): “Сьогодні перед сучасною освітою постає завдання створити ефективні дидактичні системи, які ґрунтуються на застосуванні технологій, форм і методів навчання, що забезпечують інтенсивне оволодіння системою знань, формування умінь, навичок і на цій основі істотно підвищують рівень творчої діяльності студентів, створюють умови для глибшого й повнішого розвитку інтелекту. Вагомим фактором виведення освіти на якісно новий рівень і покращення підготовки висококваліфікованих спеціалістів є не тільки комп’ютеризація навчального процесу, а й упровадження у навчальний процес інтернет-технологій, створення корпоративних мереж та віртуальних лабораторій, які дозволяють у реальному часі виконувати експериментальні дослідження в процесі аудиторних занять, як це відбувається за кордоном. Результатом реалізації інтернет-технологій у дистанційному навчанні стане підвищення якості, доступності та конкурентоспроможності національної освіти і науки, надання нових можливостей для наукового пошуку і технологічного розвитку, підвищення ефективності наукових досліджень”.

А.О. Велика (Одеса): “Актуальним і надважливим є вивчення мовної ситуації в Україні та розв’язання проблем, пов’язаних з українсько-російською двомовністю. Мовне питання — це не лише лінгвістична проблема, а й соціальна, політична, культурна. Мова — джерело формування нації та певного етнопогляду. Саме ця проблема становить предмет нашого дослідження. Особливої уваги потребує вивчення мовної поведінки молоді, оскільки молодь — це та соціальна група, яка визначатиме мовну ситуацію в майбутньому. Завданням дослідження було вивчення стану, поширення, укорінення української мови серед студентів, їх ставлення до української мови в умовах конкуренції з російською, виявлення поглядів нового покоління громадян щодо перспектив розвитку і розширення сфер вживання української мови”.

О.М. Новикова (Мюнхен): “Вивчення української мови як іноземної неможливе без звернення до її фразеології як одного з мовних засобів вираження етнокультурної картини світу, як джерела лінгвокраїнознавчої інформації. Відомо, що фразеологія є одним із складних рівнів мови. Правильне та доречне використання фразеологізмів надає мові неповторності, особливої виразності, образності, робить її емоційно забарвленою, дозволяє зробити висновки про рівень володіння співрозмовником іноземною мовою. Одним із важливих прийомів навчання іноземних студентів є зіставлене вивчення української та іншомовної фразеології на різних рівнях, включаючи семантику, граматичну структуру, стилістичні функції, емоційно-стилістичне забарвлення тощо, що дозволяє виділити кілька груп

фразеологізмів, які відрізняються різним ступенем подібності: від повного збігу семантики, граматичної структури, стилістичного забарвлення і внутрішньої форми до абсолютної безеквівалентності. Особливу увагу варто приділяти тим зворотам мови, які мають яскраво виражену національну символіку або містять національні реалії, пов'язані з певними подіями історії, традиціями, побутом українського народу”.

У межах Форуму проведено конкурс молодих учених, найкращі доповіді яких були відзначені на підсумковому засіданні.

Всеукраїнський лінгвістичний форум молодих учених завершився прийняттям ухвали:

1. Уважати Всеукраїнський лінгвістичний форум молодих учених важливим початком нової традиції – регулярних наукових контактів дослідників різних поколінь і різних наукових і науково-навчальних установ України у галузі лінгвістики.

2. Надалі проводити Форум на базі Інституту української мови НАН України один раз на три роки.

3. З метою виявлення та залучення обдарованих студентів до великих загальнонаціональних наукових проектів із лінгвістичної проблематики разом із Міністерством освіти і науки України щороку проводити всеукраїнські конференції молодих учених-мовознавців на базі вищих навчальних закладів у різних регіонах України.

4. Матеріали та фотозвіт Форуму розмістити на сайтах Всеукраїнського лінгвістичного форуму молодих учених та Інституту української мови НАН України. Інформацію про Форум оприлюднити на сторінках фахових періодичних видань і друкованих ЗМІ.

5. Раді молодих учених Інституту української мови НАН України налагодити зв'язки із зарубіжними учасниками Форуму: взяти участь у інтернет-конференції “Діалог мов – діалог культур. Україна і світ”, яка відбудеться 26–28 травня 2010 року (організатор – Інститут ім. Людвіга Максиміліана, Мюнхен, Німеччина).

6. Підтримати пропозицію тюркологів – учасників круглого столу «Українсько-тюркські мовні взаємини у синхронії та діахронії» щодо розвитку україністики у країнах тюркомовного світу.

7. Висловити подяку організаторам Форуму, всім, хто долучився до створення належних умов для його проведення.

Ніна Яценко (м. Київ)

Nina Yatsenko (Kyiv)

THE FIRST ALL-UKRAINIAN LINGUISTIC FORUM OF YOUNG SCIENTISTS
(21–23 April 2010, Kyiv)